

o ahirette ziyana uğrayacaktır. Zaman korkunç ve değişiklikler getirdi. Fitneler zuhur etti, kalplere ve gönüllere inançsızlık, tohumları atıldı. Bunların acı meyvesi her yerde görülmektedir. Elini ateşe sokan kişinin eli yanacağı gibi, neslini bu ateşlerden korumayanların da akıbeti hor olacaktır. Şu hadise gözünüzü bakıp ta gözünüzü uykuda olanlara ibret olmalıdır: Bir ananın kızı vardı. Çocuk bir gün yumurta aldı, anasına getirdi. Annesi: "Evladım, bu yumurtayı nereden aldın?" diye sormadı bile... Çocuk biraz daha büyüdü. Derken bir tavuk aldı. Kadın yine bir şey demedi. Çocuk alıp alıp getiriyor, anne hiç sormuyordu. Günler, aylar geçtikçe, çocuğun hırsızlığı da o oranda büyüüyordu. Çocuk ona hırsızlığın kurtarıcısı bir şey olduğunu kimse söylememişti. Nihayet alaya meşhur bir eşkıya haline geliverdi. Yol kesmeler, kervan soymalar hep ondaydı. O kadar ki, devletin başına büyük bir bela kesilmişti. Gün geldi, bu azıllı eşkıyanın üzerine asker gönderildi ve kısıvrak yakalandı: "Haydi, hesap ver." dediler. Nasıl hesap versin ki? Hesap veremedi ve mahkeme idamına karar verdi. İdam sehpasında son isteği soruldu. Anasını istedi. Getirdiler. Anasına: "Anacığım, o gözünüze dilini uzat ta söyleyim." dedi. Anası, dilini kopardı. Eşkıya evlat, anasının dilini ısırarak kopardı ve şöyle dedi: "Benim bu hale düşmemem, eşkıya olmama tek sebep işte budur. Bana doğruyu ve yanlışını öğretmediği gibi yanlışlarıma aferin dedi." Bu hadisenin tersi de olabilir. Ama eğitimini iyi verebilirsen. İşte örnek: "Dertli adamın biri, bir gün bir uvalı kaybetti. Nereye koyduğunu, kime verdiğini unuttu. Aramadığı, taramadığı yer de kalmamıştı. Ne var ki uvalıdan eser yoktu. Bu dertle namaza durdu. Adamın bir de kızı vardı ki, gözünüze hikmet yuvasıydı. Adam aceleyle namaza durdu, aceleyle bitirip selam verdi. Namazda da hep uvalı düşünüyordu. Neden yüzünde bir ışık parladı: "Yavrucuğum, uvalı koyduğum yeri şimdi hatırladım. Git filan yerden al, getir." dedi. Nur yumağı çocuk, babasının bu haline hayret etti. Babası namaz mı kılıyordu yoksa uvalı mı arıyordu? Çocuk: "Ey babam, namazı yeniden kıl. Senin sen namaz kılmıyor, uvalı arıyordun ve nitekim uvalı buldun ama namazı kaçırdın. Böyle bir namazın kimseye bir faydası dokunmaz." dedi. Baba, değirmen taşları gibi düşünene, dedi ki: "Gerçek dersin oğlum. Bu namaz olmadı. Ben uvala yattım, uvala kalktım." Zaman zaman böyle üstün idrake malik çocuklar da olur. Zaten çocuk billur bir su gibidir. Yolunu ne tarafa verirsen oraya akıp gider. Böyle mesele yolun gözünüze izilmesidir. Peygamberimiz (SAV) şöyle buyuruyor: "Her biriniz obansınız ve her biriniz sorumludur. Kişi, ehli ve evlad-ı iyali üzerine bir obandır, aile efradından sorumludur. Kadın, kocasının evinde bir obandır, ev işlerinden sorumludur. Hizmetçi, efendisinin malında obandır, muhafaza hususunda sorumludur. Her adam, babasının malında bir obandır, salahiyetlerinden sorumludur. Hırsız, her biriniz obansınız ve sorumlusunuz." Demek ki, Herkes, kadın-erkek, hükümdar-vezir, amir-memur, omzuna aldığı vazifeden sorumludur. Vazifeler tam yapılır, İlahi sorumluluk esasını üzerine gözetilirse, düşünce ve ahiret saadeti insanın gözünüze ışık verir. Vazifeler ihmal edilince de hayatın tadı kaybolur. Artık ne düşünce huzuru, ne de ahiret saadeti vardır. Bu

